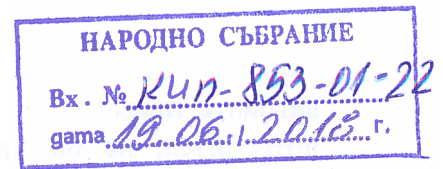

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОМИСИЯ ЗА
ФИНАНСОВ НАДЗОР

Изх. № 02-00-11

София... 15.06.2018....2018 г.

ДО
Г-Н ПЕТЪР КЪНЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО
ИКОНОМИЧЕСКА ПОЛИТИКА И ТУРИЗЪМ
КЪМ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ПЛ. „КНЯЗ АЛЕКСАНДЪР I“ № 1
ГР. СОФИЯ 1169

ОТНОСНО: Законопроект за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс, № 854-01-44, внесен от Крум Здравков и група народни представители

УВАЖАЕМИ Г-Н КЪНЕВ,

Във връзка с постъпило писмо в Комисията за финансов надзор, Ваш № кип – 853-01-22/30.05.2018 г. с искане за изразяване на становище по Законопроект за изменение и допълнение на Гражданския процесуалния кодекс, внесен от Крум Здравков и група народни представители, Ви предоставям следните коментари и бележки.

По §1 от законопроекта, с който се предлага следното изменение на чл.113 от ГПК:

„Искове на и срещу потребители“

Чл.113. Исковете на потребители и исковете срещу потребители се предявяват пред съда, в чийто район се намира постоянният адрес или седалището на потребителя“

Коментар: Считаме, че предложената редакция на текста е неприложима. Действащият към момента текст на разпоредбата на чл. 113 от ГПК, със заглавие „Искове на потребители“, предвижда, че иск на потребител може да бъде предявен и по неговия настоящ или постоянен адрес. Въвеждането на т.нар. „изборна подсъдност“ от законодателя е в полза единствено и само на лице, което притежава качеството „потребител“. Съгласно § 13 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на потребителите (ЗЗП), "потребител" е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. Установената в чл. 113 от ГПК подсъдност е във връзка с едно от особените искиви производства – т.н. „бързо производство“ по чл. 310, ал. 1, т. 4 от ГПК, по който ред всяко едно лице имащо качеството „потребител“ може да

упражни правото си на защита с оглед установяване и преустановяване на нарушението на неговите права по ЗЗП. С оглед изложеното и доколкото предявяването на иск срещу потребител, не би квалифицирал спора като потребителски, а като граждански или евентуално търговски, ще бъдат приложими правилата за общата подсъдност, а не разпоредбата на чл. 113 от ГПК.

В допълнение на горното, обръщаме внимание на обстоятелството, че с предлаганото изменение се въвежда задължителна подсъдност само по постоянния адрес на потребителя, което ще ограничи правата на потребителите, които съгласно действащия режим могат да подадат иск и по своя настоящ адрес. Доколкото физическите лица в Република България имат възможност да имат настоящ адрес, различен от постоянния, дадената възможност за избор на подсъдност цели улесняване упражняването на правото на иск при засегнати права.

По §2 от законопроекта, с който се предлагат следните изменения в чл. 115, ал. 2 от ГПК:

„В чл.115, ал.2 думите „Прекият иск на увреденото лице, спрямо което застрахователят е отговорен , се предявява и“ се заменят с „Исковете за обезщетение по Кодекса за застраховането на увреденото лице срещу застраховател, Гаранционния фонд и Националното бюро на българските автомобилни застрахователи се предявяват“.

Коментар: С изменението на ГПК с ДВ, брой 89 от 27.10.2017 г. бе създадена нова ал. 2, със следното съдържание: *„Прекият иск на увредено лице, спрямо което застрахователят е отговорен, се предявява и по постоянния адрес или седалище на ищеца, или по местонастъпване на застрахователното събитие“*, тоест с тази разпоредба, в отклонение от нормите на чл. 105 и чл. 108, ал. 1 ГПК е регламентирана факултативна местна подсъдност или т.нар. специална изборна подсъдност. С предлаганите изменения се цели към пасивно легитимирани лица да бъдат добавени Гаранционният фонд (ГФ) и Националното бюро на българските автомобилни застрахователи (НББАЗ).

Обръщаме внимание на факта, че за да се постигне целената със законопроекта промяна, е необходима редакция на предложението със законопроекта текст, като по отношение на исковите срещу застрахователи следва да се запази изказът *„Прекият иск на увредено лице, спрямо което застрахователят е отговорен...“*, който, съгласно чл. 432 от Кодекса за застраховане е легален израз, използван относно правото на увреденото лице да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност". Замяната на този израз с *„иск за обезщетение по Кодекса за застраховането на увреденото лице срещу застраховател“* разширява обхвата на приложното поле на разпоредбата на чл. 115, ал. 2 от ГПК до всички искове за обезщетения срещу застраховател по Кодекса за застраховане. Същевременно тълкуването на обхвата на разпоредбата само на база наименованието *„Искове за непозволено увреждане“* не би довело до еднаквото ѝ и непротиворечиво прилагане. Само на основание на наименованието на чл. 115 от ГПК няма да може да бъде постигнато ограничаване на приложното поле на чл. 115, ал. 2 единствено до случаите, в които искът се подава срещу застрахователя в качеството му на отговорно лице по прекия иск по чл. 432 от КЗ. Във връзка с включването на ГФ и НББАЗ като пасивно легитимирани лица по чл. 115, ал. 2 от ГПК, за тях следва да се запази смисълът на предложеното със законопроекта със следната редакция *„...както и искът за обезщетение на увреденото лице срещу Гаранционния фонд и Националното бюро на българските автомобилни застрахователи съгласно Кодекса за застраховане се предявяват“*.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

КАРИЧА КАРАИВАНОВА

